

ЗАЩО ПРОСТО НЕ ИЗБЯГАМЕ ОТ ВСИЧКО ТОВА

Дейвид Уилкерсън
1 Февруари 1980

Наскоро, докато ме подстригваше, моя фризьор сподели: „Снощи звънях на няколко авиокомпаниии за информация за полетите им до Хавай. Изведнъж ми се прииска да продам всичко, да се разкарам от бизнеса и задълженията си, да летя до слънчев и топъл Хавай и да стана плажен лентяй.” След това, с тежка въздишка, той добави: „Но не събрах кураж. Така че ще продължа да се влача на работа, а проблемите ще си стоят.”

Ами какво да кажем за домакинята, която се буди сутрин за да мечтае как ще избяга от всичко това?

Бракът ѝ е увехнал; тя се чувства отегчена и не я свърта на едно място, и като че ли никой не разбира през какво преминава. Има и някои добри дни, но повечето са непоносими. Тя се чуди дали всичко това си струва.

Съмнява се дали някога ще бъде наистина щастлива и в кратки моменти тя си казва: „Понякога искам да си събера нещата и да отлетя – където и да е ... просто за да се махна!”

Ами съпругът? Колко често мечтае той да избяга от бремето и натиска?

Той се уморява от ежедневните задължения – уморен е да работи толкова много, извън предела на силите си. Той чувства тежкото бреме да отглежда семейство в толкова сложни времена и започва да си мисли: „Колко дълго мога да нося толкова много хора на гърба си? Още колко трябва да разрешавам проблемите на всички? Всеки взима нещо от мен и вече не ми е останало нищо. Бих искал просто да се махна от всичко това.”

Един ден съпруга или съпругата, или и двамата, се оглеждат наоколо и правят равностметка

Къщата е хубава, колите са добри, живота е комфортен, но ... това не ни прави щастливи. Има някаква застояла празнота, необясним вид копнеж за нещо повече в живота, в брака. Те помнят по-добри дни, предишни мечти и надежди и им изглежда, че всичко е отстъпило място на някакъв досаден вид съществуване, който не е онова, което те се надяваха че ще бъде живота и брака им. Магията си е отишла и радостта да споделяш и да обичаш вече е

засенчена от житейските проблеми и грижи. Обичат децата си, но техните проблеми само още повече усложняват нещата.

Всички тези неща изглежда се приближават до точката на кипене

Идва време, когато дори най-търпеливия, нежен и вярващ християнин достига криза, която потапя душата в чувство на безпомощност и отчаяние. Това е времето, в което всичко изглежда, че отива на зло и като че няма край на проблемите. Точно тогава копнежа за бягство става толкова силен. Както и псалмиста Давид, ние плачем в себе си: „О, да имам крилете на гълъб – бих отлетял за далечна пустиня и бих избягал от бурята и дъжда.”

Истинските християни никога не си помислят да избягат при нещо зло или грешно

Любовта им към Бог е силна и те не биха наскърбили Святия Дух дори за миг. Но въпреки това те се чувстват натясно. Има някои неща, за които са се молили, които изискват отговор, ако не и чудо. Те са убедени, че Бог е верен и че Той се грижи за децата си и отговаря на молитви. Но поради някаква необяснима причина, молитвата им остава неотговорена – поне засега. Колкото и да опитват, брака им не се подобрява. Децата продължават с глупостите си, а ежедневните проблеми продължават да се трупат. Често финансовият натиск се влошава все повече. Точно когато една криза отmine, идва друга. Те почват да се чудят дали пък живота не е просто серия от трудности и проблеми, които идват едно след друго. А онова, което най-вече не разбират е: „след като се молих с истинска вяра и не получих отговор – аз ли съм виновен? Аз ли правя нещо не както трябва? Аз ли предавам Господ или някакъв грях блокира отговора?” Или пък започват да задържат малък гняв срещу Бог заради това, че ги пренебрегва когато са в нужда.

Ще бъдем изненадани, ако не и шокирани, от големия брой добри християни, които тайничко таят краткотрайната мисъл да избягат от всичко това

Почти всеки страда по един или друг начин. Веднъж Орал Робъртс ми каза: „Имаше време, в което ми се щеше да се махна от всичко това. Понякога товара е непоносим, но бягството никога не разрешава проблемите.”

Покойната Катрин Кулман, тази мощно използвана изцерителка и евангелизаторка, която послужи на хиляди, веднъж ми довери: „Повече от веднъж съм си мислела да се махна от всичко. Колко чудесно би било да се събудя без всички отговорности и товари.”

Аз също съм преживявал тези моменти, когато съм искал да скоча в самолета и да отлетя на за някое тихо, непознато място и да се махна от всичко. Нито веднъж в живота ми не ми е минавала през ума мисълта да избягам от Бог или от моята вяра. Никога не съм си помислял да избягам от семейството си или от служението си. Най-вече, както и много други, съм

искал да избягам от задълженията или заетостта, която има способността да ни улови или да ни пороби, като не ни оставя време за растеж.

Много от тези, които биха искали да избягат са като онази жена в Далас, Тексас, която ми сподели: „Бих си тръгнала преди много време, но няма къде да отида. Къде да избяга 45 годишна жена? И какво бих правила когато отида там? Предполагам, че просто съм заклещена тук до края на живота си.”

Един господин ми писа: „Аз избях – за 1 седмица! Толкова можах да понеса. Самотата и отчаянието ми само се влошиха. Това, че останах сам не ми помогна въобще. Почувствах се жалък и осъзнах, че не можеш да избягаш от нито един проблем – трябва да останеш и да ги преодолееш.”

Това е свидетелството на повечето от тези, които са бягали. Те говорят за чувство на вина, страх, празнота – далеч по-лоши от всичко, което са изживявали преди да избягат. И най-трагичната изповед идва от онези, които са искали да се върнат, но не са могли. Никога не е същото когато се завърнеш. Нещата коренно се променят, когато избягаш от семейството си, от задълженията си, от работата. Въпреки, че имаш идеята и решаваеш да се върнеш назад и да „опиташ отново”, другите са се променили. Ситуациите се променят. И точно както се случи с Исав, първородството ти е измъкнато от ръцете и е дадено на друг. Ако избягаш, не очаквай да се завърнеш и да намериш всичко както си е било. Ти никога няма да бъдеш същия – нещо ще си е отишло и никога няма да бъде заменено.

Когато хората си мислят, че са се провалили, първата им мисъл е да избягат

Щом тази грешка им е докарала срам, щом се чувстват опозорени по някакъв начин и вече не могат да погледнат някого в очите, те си мислят само как да избягат. Това е техният начин да се самонакажат, като искат да кажат: „Не съм добър. Аз съм бремене. Най-доброто, което мога да направя, е да се разкарам от пътя на хората. Само предизвиквам проблеми, така че ще си тръгна и няма да срамя никого. Вече не могат да ме обичат, не мога да ги погледна в очите; най-добре ще е да се чупя.”

Това е първата реакция на съпруг или съпруга, хванати в прелюбодеяние. Хванатата страна плаче, ридае и след това предлага да си тръгне. „Добре, знам какво направих. Аз съм мръсник, не ставам за нищо, безполезен. Заслужавах нещо по-добро. Знаем, че ти и Бог никога няма да ми простите, така че ще си събера нещата и ще се махна.” В много случаи виновната страна си тръгва, а след това казва на всички: „Изхвърлиха ме от къщи. Направих всичко възможно да се помирим, но съпругата ми не разбира.”

Младите хора мислят за бягство поради няколко причини

Момичетата често бягат, когато приятеля им разбие сърцето. За младата жена разбитото сърце е най-жестокото и травмиращо преживяване. Без Божията помощ на някои им е почти невъзможно да се справят. Така че те бягат и бягат – от Бог, от чувството си на

безполезност и от вътрешната си болка. Младите мъже бягат от работа и професии, които водят до задънена улица. Почти всеки ден получавам писма от младежи, търсещи работа на пълен работен ден „в някое служение”. Споделят чувството за неосъщественост в живота си. Искат им се да бягат и да не спират – докато не намерят някоя работа, която да им задоволи нуждата от пълноценност. Точно за това си мисля, че по-голямата част от младежите днес не бягат от нещо, колкото се опитват да избягат при нещо, което си струва. Те по-скоро търсят, отколкото бягат.

Много песимистично ли звучи? Звучи ли така, като че все едно смятам, че повечето християни днес са нервни, удавени в отчаяние, обезверени и желаещи да избягат? Звучи ли така, все едно няма победа в Христос, няма живот и радост, мир и щастие? Звучи ли ви все едно повечето семейства са повехнали и повечето съпрузи и съпруги искат да излязат с някого?

Не е това идеята на посланието. Благодаря на Бог за всички щастливи, с добро положение, улегнали християни, които нямат проблеми, не изпитват болка и не са в беда. Благодаря на Бог за онези, които се наслаждават на брак без проблеми и кавги. Благодаря на Бог за християните, които живеят, дишат и говорят вяра и победа. Това е целта, която Христос ни е дал – живот на пълна вяра, детинска вяра и победа над всичките сили на врага. Но някои от нас все още преминаваме през борби. Някои от нас все още искрено се молим за неща, които не са станали. Някои от нас, изпълнени с вяра и победа, все още имаме семейни грижи, болести, разбити сърца и изпитания. Ние също обичаме Господ и имаме мир с Него. Но не можем да лъжем за онова, което наистина чувстваме и не можем да се скрием от битките, които ни заобикалят. Така че не мислете, че сме втора ръка християни поради това, че викаме както викаше и Исус: „Господи, защо си ме изоставил?” Не си мислете, че сме богохулници или че се съмняваме, понеже понякога ни минават тези мисли за бягство от битката. Не ни обвинявайте в незрялост или слабост просто защото все още не разбираме напълно цялото Божие Слово или как да усвоим всичките обещания или как да получим отговор на всичките си молитви. И моля ви, не ни казвайте на нас, които все още плачем и ни боли поради страданията и неразбирателствата, че трябва да се смеем, да бъдем винаги щастливи и успешни. Дори този свят апостол Павел каза, че са били „утеснени без мярка, че дори се отчаяхме за живота си”.

Бог напълно разбира човешкия инстинкт да бяга в трудни и кризисни времена

Затова Бог даде на Израел прибежищни градове, където хората в криза можеха да потърсят подслон и защита. Шест града бяха построени в Израел, така че всеки, който „неочаквано” беше съкрушен от проблем можеше „да избяга в един от тези градове и да живее” (Второзаконе 4:42)

Днес имаме нещо дори по-добро. Бог ни е снабдил със Силна Кула, към която всички можем да прибегнем за помощ във време на нужда. „Името Господно е яка кула; Праведният прибягва в нея, и е поставен на високо.” (Притчи 18:10)

Приятелю, няма къде да избягаш, освен при Господ

В трудни времена Давид избяга при Скалата. Исус ни кани да избягаме под сянката на крилете Му. Когато много от учениците Му го изоставиха, Исус се обърна към 12-те и ги попита: „И вие ли ще избягате като останалите?“ Петър Му каза: „Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот.“ Петър беше убеден, че Исус е единственото убежище, единственото място за почивка.

Помислете за бедния, обезсърчен хомосексуалист, който наскоро е загубил „истинската си любов“. Той пие, за да умъртви вината и отчаянието си. Живее в страх и непрестанна мъка, сам и изплашен. Той няма къде да избяга, защото няма Христос. Няма крило за подслон, няма убежище от бурята.

Помислете за всички онези объркани съпрузи и съпруги, заключени в безнадежден брак, без комуникация, неспособни да запълнят пропастта между тях. Те пият, изневеряват, живеят в агония и недоверие. Не виждат надежда, така че бягат един от друг. Търсят временно облекчение на проблемите си по всеки възможен начин – хапчета, алкохол, изневери – но това ги депресира още повече. Няма Спасител, при когото да избягат. Няма яка кула, където да избегнат силите на злото. Колко жалко!

Но не така стоят нещата за Божието дете! Имаме място, към което да избягаме! Няма място на тази земя, на което да избягаш от натиска и проблемите си – само Той има онова, от което се нуждаем. При кого да отидем? При Него! Не Го ли чуваш как вика: „Елате, бягайте при мен, всички вие, които сте изтощени от проблеми и обременени – и Аз ще ви дам почивка“?

Не се опитвайте да разберете през какво преминавате – в живота, в дома, в брака или в работата

Никога не бихте го разбрали, дори след милион години. Когато врагът придойде като потоп, опитвайки се да ви завлече в блатото и да ви накара да избягате, бягайте в скришната молитвена стаичка и излейте сърцето си пред Спасителя. Плачете Му се, дайте Му сериозните си доводи, както предложи Исаия – кажете си всичко в присъствието Му. Изплачете река от сълзи, ако напират. Ако нямате повече сълзи, просто се предайте и Го оставете да се разправя с всичко. Тогава се успокойте и вижте Господното спасение.

Не се оставяйте дявола да ви измами с идеята, че сте зли, недостойни или обладани от демони

Ако си се провалил, ако си съгрешил – изповядай го! Покаянието е просто отчаяно желание за промяна! Винаги можеш да избягаш в прощаващите обятия на Исус и да бъдеш напълно възстановен и да продължиш по-силен и по-чист от всякога.

И не слушайте лъжите на Сатана, които казват, че сте в безнадеждна ситуация. Огнените изпитни през които преминавате са нормални за всеки християнин и Бог няма да ви остави там по-дълго, отколкото можете да го понесете.

Ето Божието послание на надежда:

„Възлюбени, не се чудете на огнената изпитня, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но радвайте се за гдето с това вие имате обещание в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава.” (1 Петрово 4:12-13)

„Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите.” (1 Коринтяни 10:13)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1980 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Why Not Just Run Away From It All](#)